

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem ve věci **žalobce J. V., proti žalovanému Krajskému úřadu Pardubického kraje** se sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice, **o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 11. 2009, č. j. KrÚ 58454/2009/ODSHI/8, sp. zn. SpKrÚ 47209/2009/ODSHI/8,**

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje (dále též „žalovaný“) ze dne 18. 11. 2009, č. j. KrÚ 58454/2009/ODSHI/8, sp. zn. SpKrÚ 47209/2009/ODSHI/8, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 27. 4. 2010, č. j. KrÚ 28972/2010/ODSHI/8, sp.zn. SpKrÚ 47209/2009/ODSHI/8, bylo jakožto nedůvodné zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 20. 8. 2009, č. j. OSA/P-2540/08-D/128.

Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podal žalobce včasnou žalobu, v níž namítal, že dne 17. 12. 2008 v 3. 40 hod, kdy se měl přestupek údajně stát, se „*prokazatelně*“ nacházel na místě odlišném od místa spáchání přestupku. Dále namítal, že žalované rozhodnutí převzal až

dne 8. 12. 2009, tedy jeden den po uplynutí lhůty stanovené § 20 odst. 1 zák. č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Řízení proto mělo být dle žalobce podle § 76 odst. 1 písm. f/ zákona o přestupcích zastaveno. Dále se žalobce domnívá, že výrok žalovaného rozhodnutí je „procesně chybný“, resp. že nebyly splněny podmínky pro postup dle § 70 zák. č. 500/2004 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Upozornil též, že žalovaný nedodržel lhůty stanovené § 71 správního řádu. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil.

II.

Žalovaný vyjádřil přesvědčení, že jeho rozhodnutí je věcně správné a zákonné a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zevrubně se pak žalovaný vyjádřil zejména k žalobní námitce, že žalované rozhodnutí, ač bylo vydáno ve lhůtě jednoho roku ode dne spáchání přestupku, mělo by být zrušeno (a řízení zastaveno) jen proto, že bylo žalobci doručeno jeden den po uplynutí lhůty pro projednání přestupku. Žalovaný předně konstatoval, že nečiní sporným datum doručení žalovaného rozhodnutí žalobci a uznává, že toto, ač bylo vydáno ve lhůtě stanovené § 20 odst. 1 zákona o přestupcích, bylo žalovanému doručeno až po uplynutí této lhůty (konkrétně jeden den). Dále žalovaný uvedl (vyjádření ze dne 29. 4. 2010), že si je vědom názoru zastávaného částí doktríny, tj. názoru, že rozhodnutí o přestupku musí ve lhůtě pro projednání přestupku nabýt právní moci a nepostačuje, bylo –li pouze ve lhůtě jednoho roku ode jeho spáchání vydáno (srov. např. Červený, Z., Šlauf, V. Přestupkové právo. Komentář k zákonu o přestupcích včetně textu souvisejících předpisů. 15. aktualizované vydání podle stavu k 1. 3. 2008. Praha: Linde Praha, a. s., 2008, strana 42 – 45). Je si též vědom existujících rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, z jejichž odůvodnění je možno dovodit, že Nejvyšší správní soud se taktéž přiklání k tomuto výkladu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39, a rozsudek téhož soudu ze dne 9. 7. 2009, č. j. 9 As 81/2008 – 55). Nicméně žalovaný je přesvědčen, že tento výklad správný není. Ve vyjádření ze dne 29. 6. 2010 pak předložil následující argumentaci (citace, psáno kurzivou):

Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Dle § 20 odst. 2 zákona o přestupcích do běhu lhůty podle odstavce 1 se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení podle zvláštního právního předpisu.

„Projednáním věci“ se rozumí nejen její projednání (např. za účasti případných svědků apod.), ale též rozhodnutí o ní (srov. např. právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71).

Dle § 71 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ve spojení s § 51 zákona o přestupcích vydáním rozhodnutí se rozumí

- a) předání stejnopisu písemného vyhotovení rozhodnutí k doručení podle § 19, popřípadě jiný úkon k jeho doručení, provádí-li je správní orgán sám; na písemnosti nebo poštovní zásilce se tato skutečnost vyznačí slovy: "Vypraveno dne:"*

- b) ústní vyhlášení, pokud má účinky oznámení (§ 72 odst. 1),
- c) vyvěšení veřejné vyhlášky, je-li doručováno podle § 25, nebo
- d) poznamenání usnesení do spisu v případě, že se pouze poznamenává do spisu.

Z výše uvedeného plyne, že v daném případě byl přestupek, který byl spáchán dne 7. 12. 2008, projednán v zákonem stanovené jednorozhodnutí lhůtě. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 20. 08. 2009 a rozhodnutí odvolacího správního orgánu dne 26. 11. 2009. Okolnost, že rozhodnutí bylo převzato adresátem z různých důvodů až po uplynutí prekluzivní lhůty, již tento fakt nijak ovlivnit nemůže.

Žalovanému je znám právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39. Nejvyšší správní soud v odůvodnění tohoto rozsudku uvedl, že „ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci“. Nejvyšší správní soud svůj interpretační závěr nijak neodůvodnil (a to přesto, že požadavek, aby ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, není obsažen v textu právní normy!), jednalo se o pouhé konstatování.

S tímto právním názorem, jak již naznačil výše, se žalovaný neztotožňuje, a to z následujících důvodů:

a) Od dob římských platí zásada clara (acta) non sunt interpretanda (jasné předpisy se nemají vykládat, resp. nevyžadují výklad). Pokud již Nejvyšší správní soud v rozporu s jazykovým výkladem (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích) dovodil, že „ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku musí rozhodnutí o přestupku (též) nabýt právní moci,“ byl povinen předložit argumentaci (založenou na jiné metodě výkladu), která by byla s to jazykové metodě výkladu konkurovat, resp. která by byla způsobilá lingvistický výklad prolomit (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 3. 2010, sp. zn. I. ÚS 947/09). Jelikož tak Nejvyšší správní soud neučinil, necítí se být žalovaný tímto právním názorem vázán, neboť tento právní názor nebyl podložen žádnou relevantní argumentací.

b) Žalovaný vychází z jazykového výkladu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Dle žalovaného z ustanovení § 20 odst. 1 zákona o přestupcích nevyplývá, že ve (velmi krátké) jednorozhodnutí lhůtě musí též rozhodnutí o přestupku nabýt právní moci. Tuto interpretační alternativu preferuje i Městský soud v Praze (srov. právní názor vyslovený v odůvodnění rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2007, č. j. 2Ca 10/2006 – 36) či J. Bárta (srov. Bárta, J. Lhůty pro rozhodnutí ve správním řízení a v přestupkovém řízení. Správní právo. 1997. str. 3 a násl.). Taktéž asistenti soudců Nejvyššího správního soudu Klára Hrušová a Pavel Molek v odborné stati Správní trestání v aplikační praxi soudů (Soudní rozhledy č. 12/2009) uvádí:

“Jak ukazuje právní praxe, skutečnost, že o daném přestupku nutno rozhodnout a toto rozhodnutí musí nabýt právní moci, se jeví často jako problematická. Nejproblematictější faktorem se v tomto ohledu pak jeví skutečnost, že právní moc závisí na skutečnostech, které

správní orgán nemůže ovlivnit (připomeňme např. mediálně tolik známé nepřebírání zásilek obviněnými, které k délce řízení může přidat pro ně tolik cenné týdny, ba měsíce). Otázkou je, zda se do běhu promlčecích lhůt počítá jak řízení o přestupku prvoinstančního orgánu, tak i doba, po kterou probíhá řízení odvolací. Právě procesní důsledky spočívající v tom, že nelze v již zahájeném řízení pokračovat, bez ohledu na to, zda okolnost, která je důvodem zániku odpovědnosti, nastala v řízení prvostupňovém nebo v řízení odvolacím, se jeví jako nejspornější. Ačkoli někteří autoři zastávají k právním následkům plynutí promlčecí lhůty jednoznačný postoj a judikatura se k tomuto názoru také přiklání, domníváme se, že právní názor, podle kterého musí rozhodnutí o přestupku též nabýt právní moci, je restriktivní a zákonná dikce „přestupek nelze projednat“ v sobě – právě proto, že většinový přístup přímo podněcuje k procesnímu taktizování ze strany obviněných, nemluvě o tom, že smysl oné roční lhůty tkví i v zabránění stíhání trestu za dávno minulý skutek, ovšem splnění tohoto požadavku dostahuje již ve vztahu k prvostupňovému odsouzení – požadavek pravomocnosti neobsahuje.

c) Ústavní soud opakovaně judikuje (srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97, N 163/9 SbNU 399; č. 30/1998 Sb.), že „smyslem právního institutu lhůty je snížení entropie (neurčitosti) při uplatňování práv, resp. pravomocí, časové omezení stavu nejistoty v právních vztazích (což hraje zejména důležitou roli z hlediska dokazování v případech sporů), urychlení procesu rozhodování s cílem reálného dosažení zamýšlených cílů. Tyto důvody vedly k zavedení lhůt již před tisíci lety“. V daném případě žalovaný nečinný nebyl (v řízení nedocházelo k průtahům), všechny relevantní důkazy byly provedeny již v řízení před správním orgánem prvního stupně (nedošlo tedy v důsledku uplynutí většího časového úseku ke ztrátě jejich hodnoty) a věc žalovaný rozhodl v zákonem stanovené jednoroční lhůtě (tzn., že nedošlo k uložení sankce za dávno minulý skutek). Cíle (účelu), kterého chtěl zákonodárce stanovením lhůt pro projednání přestupku dosáhnout, tedy zjevně dosaženo bylo. Žalovaný proto nenalézá žádný rozumný argument, proč by mělo nyní být jeho rozhodnutí vydané (v již tak dost krátké) v jednoroční prekluzivní lhůtě zrušeno jen proto, že v této lhůtě též nenabylo moci práva.

d) Nejvyšší správní soud opakovaně judikuje (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Afs 107/2004 – 48), že „právo ve svém regulativním působení musí předkládat svým adresátům racionální vzorce chování, tedy takové vzorce, které slouží k rozumnému uspořádání společenských vztahů. To je příkaz nejen pro zákonodárce, ale i pro adresáty právních norem a orgány, které tyto právní normy autoritativně interpretují a aplikují; smyslu práva jako takového odpovídá pouze takový výklad textu právního předpisu, který takové uspořádání vztahů ve společnosti respektuje. Výklad, který by - při existenci několika různých interpretačních alternativ - racionalitu uspořádání společnosti pomíjel, nelze považovat za správný a závěr, k němuž dospívá, potom důsledně vzato nelze považovat ani za existující právo, a to z toho důvodu, že se přičí základnímu smyslu práva.“

Dle žalovaného je otázkou, komu svědčí výklad „provedený“ (resp. neprovedený) v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 – 39. Odpověď je dle žalovaného taková, že výklad provedený Nejvyšším správním soudem prospívá zejména těm, kdož se vyhýbají řízení o přestupku, kladou překážky řádnému

doručování rozhodnutí (a následně žádají o určení neplatnost doručení nebo okamžiku, kdy byla písemnost doručena), popř. jinak procesně taktizují. Takový výklad je proto dle názoru žalovaného nutno odmítnout, neboť bezdůvodně favorizuje ty, kdo právo porušují a zneužívají, před těmi, kteří ho dodržují.

Ze všech výše uvedených důvodů trvá žalovaný na tom, že žaloba není důvodná a navrhuje, aby byla zamítnuta.

III.

Soud přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:

K prvé žalobní námitce, tj. k námitce, že se žalobce dne 17. 12. 2008 v 3. 40 hod. „*prokazatelně*“ nacházel na místě odlišném od místa spáchání přestupku, soud uvádí, že žalobce zřejmě přehlíží, že se jednání, které je popsáno ve skutkové větě výroku žalovaného rozhodnutí, měl dle správních orgánů obou stupňů dopustit dne 7. 12. 2008, nikoliv 17. 12. 2008, a proto není rozhodné, kde se žalobce nacházel dne 17. 12. 2008. Na tomto místě soud pouze pro úplnost dodává, že oznámením o přestupku, potvrzením o zadržení řidičského průkazu, záznamem o výsledku dechové zkoušky, protokolem o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem a výpovědí nstržm. N. a nstrmž. Š. bylo v řízení před správními orgány nadevší pochybnost prokázáno, že se žalobce dne 7. 12. 2008 na místě spáchání přestupku nacházel a že se jednání popsaného ve výrokové části žalovaného rozhodnutí (které tvoří společně s rozhodnutím správní orgánu prvního stupně jeden celek) dopustil.

Pokud jde o námitku, že nebyly splněny podmínky pro postup dle § 70 správního řádu, pak k této soud uvádí, že tuto námitku měl žalobce uplatnit v odvolání proti opravnému rozhodnutí, popř. v následné žalobě proti tomuto rozhodnutí (opravné rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. a žaloba proti němu - za předpokladu, že žalobce vyčerpá řádné opravné prostředky ve správním řízení - je přípustná /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56/). Nemůže se však domáhat přezkoumání tohoto opravného rozhodnutí v řízení o žalobě proti zcela jinému rozhodnutí - žalobce musí nejdříve splnit podmínky stanovené s. ř. s. pro přístup ke správnímu soudu, tj. musí vyčerpát řádné opravné prostředky ve správním řízení, a teprve poté může podat správní žalobu proti opravnému rozhodnutí. Bez ohledu na shora uvedené je však možno uvést, že i bez opravy výroku provedené žalovaným (opravným usnesení došlo v tomto případě v souladu s § 70 správního řádu k opravě zjevných nesprávností vzniklých při písemném vyhotovování rozhodnutí správního orgánu druhého stupně, in concreto došlo k opravě data rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a k doplnění jednoho znaku čísla jednacího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně) bylo by žalované rozhodnutí zcela srozumitelné a bylo by z něho zřejmé, jak a o čem bylo rozhodnuto, neboť ve výrokové části žalovaného rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu druhého stupně) bylo jednoznačně uvedeno, že je rozhodováno o odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 18. 8. 2009, č. j. OSA/P-2540/08-D/128. Navíc v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (rozhodnutí správního orgánu druhého stupně) byl opakovaně podrobně popsán skutek, v němž správní orgány obou stupňů spatřovaly přestupek. Nikdo, včetně adresáta žalovaného

rozhodnutí, tak nemohl mít žádné pochybnosti o odvolání proti jakému rozhodnutí rozhodoval a jak rozhodl.

Ani případné nedodržení lhůt pro vydání rozhodnutí stanovených § 71 správního řádu nemohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť se jedná – jak je již drahnou dobu judikováno – pouze o lhůty pořádkové. I kdyby rozhodnutí bylo vydáno po lhůtě pro jeho vydání, nemohlo mít toto porušení ustanovení správního řádu vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2009, sp. zn. 3 Ads 34/2008 – 74). Pro úplnost soud dodává, že spis byl odvolacímu správnímu orgánu předložen dne 17. 9. 2009, rozhodnutí bylo vyhotoveno dne 18. 11. 2009 a předáno k poštovní přepravě dne 26. 11. 2009. Vzhledem k tomu, že se jednalo o složitý případ (§ 71 odst. 3 písm. a/ správního řádu), byla lhůta k vydání rozhodnutí překročena pouze o 10 dnů.

Jde-li pak o poslední žalobní námitku, tj. námitku, že žalované rozhodnutí, ač bylo vydáno ve lhůtě jednoho roku ode dne spáchání přestupku, mělo by být zrušeno (a řízení zastaveno), neboť bylo žalobci doručeno jeden den po uplynutí lhůty pro projednání přestupku, pak tato není taktéž důvodná (pro úplnost soud připomíná, že je povinen přihlížet k uplynutí prekluzivní lhůty k projednání přestupku z úřední povinnosti /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004 - 39, publikovaný pod č. 845/2006 Sb. NSS).

Předně soud uvádí, že se ztotožňuje s přiléhavou a vyčerpávající argumentací předloženou žalovaným a citovanou pod bodem II. tohoto rozsudku a v zájmu hospodárnosti na ni odkazuje (ostatně i Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006 – 86, uvedl: „*Sluší se uvést, že i Nejvyšší správní soud často odkazuje na závěry již v řízení učiněné, ať již krajským soudem či žalovaným, neb i v souladu se zásadou hospodárnosti a ekonomie řízení není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně „opakovat“ již správně vyřčené, ale přezkoumat dříve učiněné závěry, přičemž pokud u přezkumného orgánu panuje shoda na učiněných závěrech, není důvodu, proč by na ně nemohlo být odkázáno.*“).

K věci pak soud dodává, že v případě aplikace právního ustanovení nutno prvotně vycházet z jeho doslovného znění. Pouze za podmínky jeho nejasnosti a nesrozumitelnosti (umožňující např. více interpretací), jakož i rozporu doslovného znění daného ustanovení s jeho smyslem a účelem, o jejichž jednoznačnosti a výlučnosti není jakákoli pochybnost, lze upřednostnit výklad e ratione legis před výkladem jazykovým. (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010 - 86). Bez výslovného pokynu zákonodárce se totiž nemůže ani správní orgán, ani soud odchýlit od jinak naprosto jasného znění zákona. Soud by tak za výjimečných okolností učinit mohl, pokud by to vyžadoval ze závažných důvodů účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2004, ze dne 26. 8. 2004).

Dle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích **přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání jeden rok**; nelze jej též projednat, popřípadě uloženou sankci nebo její zbytek vykonat, vztahuje-li se na přestupek amnestie.

Dle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku **lze věc projednat** jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Na první pohled je tak zřejmé, že požadavek, aby ve lhůtě jednoho roku od spáchání přestupku rozhodnutí o přestupku nabylo právní moci, v textu právní normy (§ 20 odst. 1 zákona o přestupcích) obsažen není a soud může jen těžko nad rámec zákona podmínku „pravomocnosti“ postulovat. Přestupek je proto dle názoru soudu nutno ve lhůtě jednoho roku ode dne jeho spáchání „pouze“ projednat (srov. znění § 74 odst. 1 . zákona o přestupcích a odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2006, č. j. 1 As 19/2005 – 71), tedy o přestupku alespoň v prvním stupni rozhodnout. Pokud však toto prvostupňové rozhodnutí odvolací správní orgán později zruší (odklidí), musí být logicky o přestupku opět rozhodnuto ve lhůtě jednoho roku ode dne jeho spáchání.

Tento výklad plně respektuje smysl roční lhůty (zejména snížení entropie při uplatňování pravomocí, resp. zabránění postihu osob za skutky dávno minulé), přitom však současně neignoruje složitost řízení o přestupcích, které je možno (co do složitosti) srovnávat se soudním řízením trestním. Ostatně obvinění z přestupku je svou povahou obviněním trestním ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy (srov. např. Nález Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 9/2000, sp. zn. II. ÚS 788/02, sp. zn. II. ÚS 82/07 a další). I Nejvyšší správní soud opakovaně ve svých rozhodnutích zdůrazňuje (srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73), že formální označení určitého typu protispolečenského jednání a tomu odpovídající zařazení mezi trestné činy, přestupky, jiné správní delikty a z toho odvozené následky v podobě sankcí, včetně příslušného řízení, tedy zda půjde o oblast soudního či správního trestání, je spíše vyjádřením reálné trestní politiky státu, tedy reflexí názoru společnosti na potřebnou míru ochrany jednotlivých vztahů, zájmů a hodnot (právních statků), než systematickým přístupem k úpravě veřejnoprávních povinností a odpovědnosti za jejich porušení (proto dle judikatury Nejvyššího správního soudu lze v řízení o přestupku přiměřeně aplikovat zásady platné v oblasti soudního řízení trestního - z poslední doby srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2009, č. j. 1 As 84/2009 – 77, či rozsudek tého soudu ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 60/2009 - 145).

Výklad výše předložený současně ani nevybízí k procesnímu taktizování osob obviněných z přestupku, které mohou provázet řízení o přestupku.

Pro úplnost soud dodává, že se není nutno obávat průtahů v řízení před odvolacím správním orgánem, neboť zákon účastníkům řízení poskytuje dostatečné množství prostředků k ochraně jejich práva na projednání věci v přiměřené lhůtě (srov. § 80 správního řádu, § 175 správního řádu, § 79 a násl. s. ř. s.).

Na podporu výkladu § 20 odst. 1 zákona o přestupcích zastávaného tímto soudem je možno poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 – 68, v jehož odůvodnění se Nejvyšší správní soud zabýval výkladem § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů a dospěl k následujícímu závěru: „*Nejvyšší správní soud uzavírá, že na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou*

v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je tudíž třeba nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně). Tento výklad je třeba zaujmout nejen s ohledem na skutečnost, že v ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru není výslovně uvedeno, že by ve dvouměsíční subjektivní lhůtě muselo být řízení o uložení kázeňského přestupku pravomocně ukončeno, resp. rozhodnutí o uložení kázeňského trestu muselo nabýt právní moci, ale i s přihlédnutím k faktickým aspektům řízení o uložení kázeňského.“

IV.

Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Žalobce, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.), a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly (a také žádné neúčtoval). Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o žalobě proti jeho rozhodnutí nepřiznává.

P o u č e n í: Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům. Proti pravomocnému rozsudku je přípustná kasační stížnost, kterou lze podat z důvodů a za podmínek uvedených v § 102 a násl. s. ř. s. ve lhůtě dvou týdnů od doručení rozhodnutí u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích. K rozhodování o kasační stížnosti je příslušný Nejvyšší správní soud v Brně. Stěžovatel musí být v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem.

V Pardubicích dne 9. září 2010

JUDr. Jan Dvořák, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení: Monika Marelová